

Małgorzata Długopolska

Łączyno Stare, pow. Przasnysz

Informator Archeologiczny : badania 4, 184-185

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wykonanych w ręku. Ceramika zdobiona była zróżnicowanymi motywami linearnymi, rzadko listwami lub żeberkami.

Znaleziska innego typu były nieliczne. Wymienić można noże, grociki strzały, sierp, prostokątną sprzączkę do pasa, fragment upręży końskiej, nożyce żelazne, fragment bliżej nieokreślonego przedmiotu brązowego oraz osełki z łupku i kamienia.

Chronologia stanowiska, zamyka się między VII wiekiem, a schyłkiem IX wieku. Wyróżniono dwie fazy osadnicze: osada otwarta z VII—VIII wieków, następnie osada obronna, poszerzona, datowana najwcześniej na przełom VIII/IX wieku i zniszczona u schyłku IX wieku. Śladów późniejszego użytkowania nie stwierdzono. Obecność elementów o wcześniejszej chronologii zdaje się stwarzać przesłanki do przesunięcia datowania początków starszej fazy na drugą połowę wieku VI.

Systematyczne prace badawcze dostarczyły wystarczającej ilości obserwacji terenowych i materiału kulturowego dla podjęcia monograficznego opracowania tego stanowiska i jego problematyki.

ŁĄCZYNO STARE,
pow. Przasnysz

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Małgorzata Długopolska. Finansowało P.M.A. w Warszawie. Drugi sezon badań. Cmentarzysko wczesnośredniowieczne (2 połowa XI wieku i 2 połowa XII wieku).

Cmentarzysko „Żal” usytuowane jest na niewielkim wzniesieniu, łagodnie opadającym w kierunku północy i północnego wschodu, około 80 m na południowy wschód od skrajnych zabudowań wsi. Zostało ono założone na terenie kurhanowego cmentarzyska ciepłopalnego z wczesnego okresu lateńskiego, posiadającego konstrukcje kamienne.

W tegorocznym sezonie prowadzono badania na skraju cmentarzyska bardzo zniszczonego przez orkę i kopanie dołów na ziemniaki. Odkryto 20 pochówków szkieletowych. W 1961 r. zbadano 25 grobów. Konstrukcje kamienne grobów nie zachowały się. W 14 grobach zawierających inwentarze, znaleziono m. in. jeden grot strzały z zadziorami i sześć noży oraz dwa krzesiwa ogniwkowe. Z ozdób znaleziono trzy duże posrebrzane brązowe kabłączki esowate, dwa puste kabłączki skroniowe z blachy brązowej zdobione ornamentem geometrycznym w postaci wytłoczonych linii oraz nakłuć, dalej fragmenty kabłączków cynowych, paciorki bursztynowe z nieprzezroczystego szkła barwy żółtej, brązowej i czarnobrązowej. Wystąpiły również paciorki koloru brązowego zdobione żółtą i białą inkrustacją oraz paciorki z przezroczystego szkła barwy zielonej i niebieskiej.

... Pochówki były orientowane na osi wschód—zachód i południowy wschód—północny zachód.

Prace wykopaliskowe będą kontynuowane.

MAJDAN GÓRNY,
pow. Tomaszów

Pracownia Archeologiczna Konserwatorska P. P. PKZ Oddział w Lublinie

Badania prowadził mgr Andrzej Hunicz. Finansował WKZ w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Osada wczesno-średniowieczna ze śladami osadnictwa nowożytnego.

Prowadzono badania na tzw. „Białej Górze” wykonując 6 wykopów sondażowych i wiercenia geologiczne.

W kilku wykopach stwierdzono wystąpienie ceramiki z młodszej fazy wczesnego średniowiecza (IX—XII w.) oraz ślady konstrukcji drewnianej. W wykopie 3 natrafiono na rumowisko cegieł i kamieni. Z warstwy rumowiska wydobyto ceramikę, którą należy datować na XVI—XVIII w.

Badania będą kontynuowane w 1971 roku.

MASŁOWICE, pow. Wieluń

Muzeum Ziemi Wieluńskiej
w Wieluniu

Badania prowadził mgr Bogusław Abramek. Finansowało M.Z.W. w Wieluniu. Pierwszy sezon badań. Wczesnośredniowieczne cmentarzysko szkieletowe z XI—XII wieku.

Stanowisko znajduje się na niewielkim wzniesieniu po obu stronach drogi z Masłowic do Starzenic, obok cmentarza parafialnego. Podczas kopania rowów natrafiono na szkielety, o czym powiadomione zostało wymienione Muzeum.

Rozpoczęto badania ratownicze i odkryto w sumie 40 grobów szkieletowych ułożonych w 5 rzędach. Wszystkie zwłoki spoczywały na wznak z głowami zwróconymi na północny-wschód. Tylko 1 pochówek prawdopodobnie kobiecy i bez żadnego wyposażenia, odbiegał od tej zasady. W kilkunastu wypadkach stwierdzono ślady trumien. Stwierdzono także złamanie dolnych kończyn.

W większości wypadków wyposażenie łączyło się z pcią zmarłego. W grobach męskich (7) znajdowały się, zwykle przy lewym biodrze, ognikowe krzesiwo i nóż, a czasem jeszcze monetka lub małe wiaderko. W grobach kobiet (16) znajdowano kabłączki skroniowe, pierścionki i małe żelazne nożyki. Groby dziecięce zawierały ilościowo mniejsze wyposażenie i odznaczały się złym stanem zachowania szkieletów. W kilku grobach w